

Adspiranten-opleiding leidt 16-jarigen geleidelijk naar de verpleging

(Van een onzer verslaggeefsters)

Toen Noor Schoenmaker twaalf jaar was, wist ze al heel zeker, dat ze verpleegster wilde worden. Ze had in haar hart eigenlijk zelfs graag dokter willen worden, maar dat was te zwaar en dus viel haar keus op de verpleging. Ze ging naar de h.b.s. en toen ze er vier klassen op had zitten, kwam voor haar de kans op verwerkelijking van haar harteuwens in de vorm van een advertentie. De opleiding van aspirant-leerling-verpleegsters bij de gemeenteziekenhuizen van Rotterdam riep nieuwe cursisten op. Noor voldeed aan de eisen, die werden gesteld: ze was zestien jaar, die vier jaar h.b.s.-lynnen voor de voldoende. De medische keuring viel goed uit en dus verruilde zij in september van het vorig jaar de h.b.s.-banken voor de afdeling in het nieuwe Dijkzigtziekenhuis, waar de opleiding sinds vorig jaar is gevestigd.

Deze opleiding, die sinds september 1954 in Rotterdam bestaat, is een uitkomst voor meisjes als Noor en een grote winst voor de ziekenhuizen, die al vele jaren moeite hebben om voldoende verplegend personeel aan te trekken. Toch zijn er genoeg meisjes, die de verpleging als ideaal zien. De knoop zit, zoals een studie heeft uitgeezen, in de minimum-leeftijd van achttien jaar, die wordt vereist voor leerling-verpleegsters.

Te veel meisjes, die naar school-opleiding achter de rug hadden, werden gedwongen om nog enige jaren te wachten. En dat wachten werd doorgaans werken in een winkel of op een ander meses wel heel nadrukkelijk van een ideaal overtuigd zijn om dan een redelijk salaris en twee maanden van in de steek te laten en onder aan de zware verplegingsladder opnieuw te beginnen.

De aspiranten-opleiding werd de oplossing van deze puzzel en naar de ervaringen van vier jaar geleden een zeer geslaagde. Zestien- en zeventienjarige worden langs zeer geleidelijke weg voorbereid op haar ziekenhuis-taak, zij blijven in gezinsverband, maar verdienen toch hun eerste geld, terwijl zij rust en die tijd krijgen om te ervaren of hun jonge ideaal klopt met de werkelijkheid.

Om nog even naar Noor terug te keren: zij is zestien jaar, verdient het eerste jaars z'n dikke vijf gulden per maand, heeft vijf weken vakantie per jaar, heeft werktijden, die vrijwel overeenkomen met de uren en keert iedere middag normaal op de huiselijke kring terug. Intussen bereikt zij in twee jaar tijd een niveau, dat haar praktisch en theoretisch als verpleegster van pas zal komen. Handarbeid, algemeen verplegen, gymnastiek en kunstgeschiedenis hebben even goed een plaats op het proefrooster als verplegingsverhandelaar, huishoudkunde en anatomie — om een paar vakken op te sommen.

Stages

Eens per week wordt er een ochtend in het ziekenhuis geverst, een voorproefje van de zomerstages, waarin de aspiranten onder speciale leiding op de interne, de chirurgische en de kinderziekten mogen werken. Eenvoudig werk, natuurlijk, maar de praktijk heeft uitgeezen, dat twee aspiranten een verpleegsters-plaats bezetten en dat zij het voor 36 verpleegsters, mogelijk maken om vakantie op te nemen in het daarvoor prettigste seizoen.

Voor Noor is dat praktisch werk nog toekomst, maar Juul van Tol (17 jaar), die deze dagen de theoretische opleiding in Dijkzigt heeft verruuld voor het echte interne ziekenhuisbestaan, kan meer vertellen van de stages. Ze heeft eerlijk gezegd een beetje medelijden met de meisjes van achttien en ouder, die zo van school of ander werk in de vooropleiding rollen. "Wij komen er langzaamherhand in en kennen de gang van zaken al zo'n beetje".

Het scheik ook wel een stuk, of je al hele jaren bedden hebt oesopt, zoals Juul, of dat je nog nauwelijks weet hoe je een emmer op moet maken.

Wat ze in haar stage en op de praktische morene heeft gedaan? Bijvoorbeeld bedden opgemaakt, een rondgedeelde, brood en fruit klaar gemaakt, flesjes, beelden, branders, kammen en thermometers.

Zij zijn ook op klips van de zeevinggroothandel P. de Vries.

Verbandles: de leerlingen wikkelen elkaars vingers en ogen zorgvuldig volgens de regelen der kunst in het verband.

TWEE-SNIJDEND ZWAARD

In 1954 in Rotterdam als eerste stad in Nederland begonnen met een opleiding voor aspirant-leerling-verpleegsters. Nu — na bijna vijf jaar — kan worden vastgesteld dat de opleiding, die als een voorzichtige experiment is begonnen, werkt zoals men hoopte: als een twee snijdend zwaard.

De ene kant van het zwaard: meer meisjes, die graag verpleegster willen worden, vinden de (geleidelijke) weg naar het ziekenhuis, waar men de komende jaren nog veel behoefte aan jonge krachten zal hebben.

De andere kant van het zwaard: er is nu ten mogelijkheids voor zestienjarige om vast aan hun verpleegsters-ideaal te beginnen. Het enthousiasme en idealisme van deze zestienjarige is aanstekelijk en de resultaten van deze opleidingsvorm zijn zodanig, dat de Rotterdamse ziekenhuizen graag het enthousiasme van hun jongste pupillen delen. In nevensstaande reportage vindt u meer over deze cursus, die in Rotterdam onder leiding van zuster C. A. Koster en haar wade-deelsten al zijn sporen heeft verdiend.

Nog drie jaar

Juul wil het overigens na haar opleiding, die nu de twee jaar aspirantenopleiding, die nu achter de rug zijn, nog drie jaar zal vergen, de kinderkant" op. Dat ligt voor de hand, want zij heeft de kinderverzorging, -opvoeding en -opleiding van de huishoudschool gedaan. Na haar A-opleiding (algemene ziekenverpleging) wil zij dus haar kinderaanlezing en -lijst ook haar "ooleven" halen.

Maar dat is allemaal nog ver weg; voorlopig heeft zij nog handen vol aan de grote overgang, die voor haar en haar klasgenoten net heeft plaats gehad: van het enigzins schoolse opleidings- en verpleegsters-opleiding.

Want zelfs voor deze meisjes, die zo veel beter beslagen ten ijs komen dan vele andere leerlingen, blijft deze stap nog een avontuur, de eerste stap uit het huiselijk milieu in de volle maatschappij.

Veel ensembles jurkjes in tint van zon en zee

(Van een onzer verslaggeefsters)

Welke dracht is praktischer dan het ensemble? Het is gemakkelijk aan te passen aan warm en koel weer, bruikbaar voor veredelingen, uitgaansavonden, recepties, en er zijn altijd mogelijkheden voor aardige details.

Meddens loonde dat woensdag in de kweek, bijpassende hoedjes aanvullen, aan met verschillende, stijlvolle modellen, voor het merendeel de Carollie-jurk met royale kraag en laaghangend, die het futuristieke nauwkeurig volgen. Er waren veelal warme tinten "vlechtwerkmaterialen" voor gebruikt en een enkele maal jersey.

Knoppers en De Vos hadden de kweek, bijpassende hoedjes aanvullen, de meeste in een sportief, jeugdig clochemodel uit panamastro of sliden inprieme.

De opvallend stijlvolle mantels, in shetland en fluffy mohair, waren klassiek van lijn met in het ruggand nog steeds de losse plooiën van onder de kraag vandaan.

De stevige materialen in de kleuren van zon en zee maakten eenvoudige jurkjes met wilde rokken en soms een lichte verhoogde taille aantrekkelijk. Voor een vrolijk-japanneze werd mooi zijdeglanzende satijn stof gebruikt met vrolijke bloemen. Maar er waren ook veel vrolijke jurkjes, onder meer in een pittig Noors jurkje.

L. Smit sleept drijvend dok over Kanaal

(Van een onzer verslaggevers)

Sleeptboten van Leen Smit en Co's Internationale Sleepdienst zullen in mei het drijvende dok, dat de Rotterdamse Droogdok Maatschappij (RDM) in Engeland kocht, naar Rotterdam brengen.

Het dok, dat in Portsmouth ligt, meet 54.000 ton, is bijna 250 meter lang en 60 meter breed. Het is, zoals wij reeds meldden, een belangrijke aanwinst voor de Rotterdamse haven, die daardoor de grootste dokcapaciteit van Europa krijgt.

Leen Smit beschouwt dit transport als een moeilijke opdracht, die alleen bij goed weer volbracht kan worden. Het betreft namelijk een smalle Engelse Kanaal, biedt weinig gelegenheid om met dit gevaarte op de kracht van een storm uit te wijken.

Het is nog niet precies bekend, welke zeesleepers het karvel zullen moeten klaren, maar het zullen zeker de zwaarste boten worden.

Sneeuw, mensen en witte valen is de titel van een film, die door de maker, Roger Frison-Roche, donderdag 19 maart in de Rivierhal vertoond wordt voor de afdeling Rotterdam van de Alliance Française.

Ook „soppen" is een vak, dat de aspirant-leerling-verpleegsters moeten leren.

NOOR SCHOENMAKER
...al op m'n twaalfde...

Schone vissen worden ijsselijk hard bewaard

(Van een onzer verslaggevers)

Dat de Chinese zeeleden dol op inkvis zijn, dat de Scandinaviërs graag gerookte kabeljauw eten en je een Spaanhard een groot plezier kan doen met een stuk heek, dit alles leerden wij in een diepvries-keel, waar een temperatuur van tweeëntwintig graden onder nul heerste. Onze doent was de heer Jan Middeldorp, die samen met zijn broer Kooos de vishandel P. de Vries aan de Binnenweg in Rotterdam leidt.

Wij hebben met de heer Jan Middeldorp (maar men mag gerust De Vries tegen hem zeggen) uitvoerig gesproken over dat moderne procédé het glaciëren van vis. En wij hebben — diep in onze kragen gedoken en de handen in de zakken — gezien hoe dit in het totaal verbouwd en maandelijks te openen bedrijf gebeurt.

Deze omstreeks vijftientachtjarige zaak is een typisch Rotterdamse bedrijf. Wat firmant Jan zo leuk vindt? In 'n Braziliënaars haven zag ik julie kisten in het water dobberen, vertelde een relatie. Ja, die Braziliaans zijn ook op klips van de zeevinggroothandel P. de Vries.

JUUL VAN TOL
...groep kinderziekten...

NRC stelt 10 pct dividend voor

Directie en commissarissen van de Nieuwe Rotterdamse Droogdok Maatschappij (RDM) hebben een voorstel te doen het dividend over 1958 vast te stellen op de 10 pctige aan het dividend van 1957.

In de Nieuwe Rotterdamse Droogdok Maatschappij (RDM) wordt een grote aandeelhoudersvergadering gehouden. De directie stelt een dividend van 10 pct voor.